

OLGA VAN DER MEER

Het huis

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De kale bomen, ontdaan van alle bladeren nu de herfst ineens goed was ingetreden, boden een vrij uitzicht op het, uit gele bakstenen opgetrokken, enorme huis. Het terras bood een verlaten en troosteloze aanblik, maar alles zag er goed onderhouden uit. Het houtwerk zat strak in de verf. Donkerbruin, wat mooi afstak tegen de kleur van de stenen. Het gazon, omzoomd door struiken en met hier en daar een grote boom, zag eruit alsof het pas gemaaid was. Alle grassprietjes leken precies even lang, er was geen oneffenheidje te bespeuren.

‘Zowel het huis als de tuin worden goed onderhouden,’ merkte Johan Burggraaf op. Terwijl hij over de brede inrit reed, gleden zijn ogen opmerkzaam over het landgoed.

‘Behalve de huishoudster komt er ook twee keer per week een werkster voor de grote klussen. Haar man verzorgt de tuin,’ hielp zijn vrouw Wilma hem herinneren. Ze wierp een blik in de papieren die ze van de notaris meegekregen had. ‘De huishoudster is inwonend, maar logeert momenteel bij haar zus die in het dorp woont. Ze vindt het niet prettig om in haar eentje in het huis te verblijven.’

‘Daar kan ik me iets bij voorstellen,’ bromde Johan. ‘Het is zo enorm groot, volgens mij verdwalen we daarbinnen.’

‘Spannend,’ meende Wilma met een glimlach terwijl ze uit de auto stapte.

Johan volgde haar voorbeeld en even later stonden ze voor de monumentale voordeur. Met een plechtig gebaar pakte Johan een sleutel uit zijn jaszak.

‘Daar gaan we dan, lieverd. Voor de eerste keer zullen wij nu ons nieuwe bezit vanbinnen aanschouwen,’ annonceerde hij.

Hij draaide de deur van het slot en achter elkaar stapten ze de grote hal in.

‘Mensenlief,’ fluisterde Wilma, diep onder de indruk van wat ze zag. ‘Het lijkt wel een woonkamer, met die afmetingen.’

De vloer was belegd met donkerrode plavuiten. Op de muren zat stevig, lichtgeel behang wat een onverwachts zonnige indruk maakte. Aan weerszijden van de hal leidden twee donkerbruin gebeitste trappen naar boven.

‘Twee trappen,’ merkte Johan met ontzag in zijn stem op. ‘Eentje voor naar boven en eentje naar beneden.’

‘Dan moet er ook nog ergens één zijn die nergens naar leidt, alleen voor de show,’ gie-

chelde Wilma, gedachtig een liedje uit een oude musical. Haar stem schalde door het indrukwekkende gebouw, zodat ze er zelf van schrok. Onwillekeurig rilde ze even. ‘Bah, er hangt hier een naargeestige sfeer.’

‘Dat lijkt alleen maar zo omdat het zo groot en hol is,’ beurde Johan haar op. ‘En vergeet niet dat dit huis de laatste jaren slechts bewoond is geweest door twee oude vrouwen. Jouw tante Sophie en haar huishoudster. Veel stemmen zullen hier niet geklonken hebben, maar dat verandert wel in de toekomst.’

‘Wat moesten die twee vrouwen hier eigenlijk?’ vroeg Wilma zich hardop af. ‘Waar heeft een mens in vredesnaam zoveel ruimte voor nodig? Ik schat dat negentig procent van dit huis niet gebruikt werd. Zonde, want dit is echt een huis dat om wat levendigheid vraagt. Heel wat mensen zouden hier onderdak kunnen vinden.’

‘Dat gaat ook gebeuren in de toekomst,’ voorspelde Johan. ‘Zodra wij besloten hebben wat we ermee gaan doen. Hier moeten we een goede bestemming voor kunnen vinden, Wil. Er zijn zoveel mensen die, om wat voor reden dan ook, tijdelijk woonruimte zoeken. Misschien een opvang voor mishandelde

vrouwen, of zo.'

'In ieder geval gaan we er iets goeds mee doen,' nam Wilma zich voor. 'Het is gewoon belachelijk dat zo'n enorm gebouw als dit gebruikt werd als woonhuis voor één vrouw en haar huishoudster. Met het geldbedrag dat bij deze erfenis hoort, gaan wij het heel anders aanpakken.'

'Voorlopig gaan we het huis eerst eens grondig bekijken.' Johan pakte Wilma's hand vast en trok haar mee een van de brede trappen op.

De uren die volgden besteedden ze aan het grondig bekijken van het huis. Hun huis, sinds kort. Wilma had vroeger weleens verhalen gehoord over haar tante Sophie, die met een steenrijke baron was getrouwd, maar ze had de vrouw nooit persoonlijk ontmoet. Sinds haar huwelijk vond Sophie haar familie te min, volgens de verhalen die over haar de ronde deden. Haar verbazing was dan ook groot toen ze via een notaris te horen kreeg dat haar tante Sophie overleden was en al haar bezittingen, bij gebrek aan andere, nog in leven zijnde familieleden, naar Wilma gingen. Niet alleen dit enorme huis met zijn twee zijvleugels en uitgestrekte lap grond, maar ook een bedrag dat Wilma en Johan had doen duizelen.

‘Wat moeten we daarmee?’ had Wilma ademloos gezegd.

‘Ons leven omgooien en er iets zinnigs mee doen,’ was Johans reactie geweest. ‘Onze idealen uit laten komen. Iets opstarten waarmee we anderen kunnen helpen.’

Hun toekomstplannen hadden nog geen vaste vorm aangenomen, maar terwijl ze door het huis heen dwaalden, zagen ze vele mogelijkheden. In ieder geval moest dit huis door een heleboel mensen bewoond worden, vonden ze allebei. De vele slaapkamers, de keukens met de afmetingen van een bescheiden zaal, de zeer ruime salon en de vier badkamers vroegen daar gewoon om. Achter in de tuin, half verscholen achter een oude eikenboom, ontdekten Johan en Wilma ook nog een prieeltje, romantisch ingericht met een rotan zitje en fleurig gebloemde kussens. De deur zat niet op slot en ondanks de niet echt aangename temperatuur bleek het binnen niet koud te zijn, dus streken ze neer op het tweezitsbankje in het midden van de ruimte. Totaal beduusd bleven ze elkaar een tijdje aankijken, voor Wilma het woord nam.

‘Ongelofelijk,’ bracht ze haar gedachten onder woorden. ‘Ik heb diverse keren gehoord

dat tante Sophie ontzettend rijk was, maar dit gaat mijn fantasie ver te boven. Ik nam altijd aan dat die verhalen zwaar overdreven waren. Je weet hoe zoiets gaat, iedereen weet steeds weer iets nieuws te vertellen, net zolang tot zo'n verhaal niets meer met de werkelijkheid te maken heeft.'

'Nou, dit is toch heel erg echt allemaal,' zei Johan.

'En van ons,' vulde Wilma aan terwijl ze elkaar aankeken. Het leek wel of het nu pas tot haar doordrong, nu ze het landgoed gezien had. 'Het lijkt erop dat ons leven ingrijpend gaat veranderen!'

Die avond maakten ze plannen voor de toekomst. Hoewel het allemaal erg plotseling was gekomen en het ook nog erg onwezenlijk leek, hadden ze ideeën genoeg. Vooral Wilma was enthousiast. Johan en zij hadden nooit kinderen gekregen en de laatste tijd was haar vaker het gevoel besprongen dat ze iets miste in haar leven. Iets wat ze niet kon benoemen, maar wat haar wel dwarszat. Haar baan als maatschappelijk werkster gaf haar niet meer de voldoening van vroeger en het vele reizen dat Johan en zij altijd hadden gedaan, begon

haar een beetje op te breken. De halve wereld hadden ze inmiddels al gezien, op zowel luxe-reizen als eenvoudige kampeervakanties. Niet omdat ze zulke enorme globetrotters waren, maar simpelweg omdat het kon. Met allebei een goed salaris gaf het financieel geen problemen en voor de rest waren ze toch aan niemand gebonden, dus waarom niet? Bevrediging gaf het echter niet, dat had ze inmiddels wel door. Steeds vaker had ze de laatste tijd het gevoel dat ze vastgelopen was, zowel in haar werk als in haar privéleven. Alles was zo normaal geworden, er waren geen nieuwe uitdagingen meer. Hun leven sleepte zich voort en ze deed daarin mee zonder zich te verzetten tegen de sleur. Vergeleken bij een heleboel anderen had Wilma absoluut niets te klagen en daar was ze zich echt wel goed van bewust, maar ze wilde zo graag eens iets anders. Dankzij haar tante Sophie had ze die kans nu gekregen en ze zag het helemaal zitten.

‘We gaan het roer helemaal omgooien,’ sprak ze beslist. Met glinsterende ogen keek ze Johan aan terwijl hij haar een glas wijn overhandigde.

‘Rustig aan,’ verzocht hij geamuseerd. Hij kende zijn vrouw. Als ze eenmaal iets in haar

hoofd had, rustte ze niet tot haar plannen verwezenlijkt waren. Ze kon zich ergens met enorm veel enthousiasme op storten en zich er net zo lang in vastbijten tot ze haar doel bereikt had. Het was lang geleden dat hij haar zo fanatiek had gezien, peinsde Johan. De laatste jaren was de fut er een beetje uit. Ze leefden hun leventje en waren daar tevreden mee, maar hoogtepunten waren er niet meer. Dieptepunten gelukkig ook niet. Hij had gedacht dat het door hun leeftijd kwam, maar Wilma bewees hem nu dat het daar niets mee te maken had. Nu ze weer zicht had op iets nieuws, was de bekende schittering teruggekeerd in haar ogen en hij zag aan haar gespannen lichaam dat ze het liefst vanavond nog aan de slag wilde gaan om haar idealen te verwezenlijken. Als maatschappelijk werkster met een ruime ervaring wist ze waar ze moest zijn, om zo snel mogelijk door de rijstebrijberg van bureaucratie en instanties heen te werken en hij kende haar goed genoeg om te weten dat ze het jammer vond dat ze op dit moment, halfelf 's avonds, niets kon beginnen. Zoals ze naast hem op de bank zat, met opgewonden blosjes op haar wangen en een fanatieke gloed in haar ogen, deed ze

hem heel sterk denken aan de Wilma die hij zevenentwintig jaar geleden voor het eerst had ontmoet. Begin twintig waren ze toen geweest en de hele wereld lag nog voor hen open. Dat gevoel had Wilma nu ongetwijfeld weer, maar hij liep nu eenmaal nooit zo hard van stapel.

‘Ik zeg zo snel mogelijk mijn baan op,’ nam Wilma zich voor.

‘Denk nou eerst even rustig na voor je zulke verregaande beslissingen neemt,’ maande Johan haar. ‘We hebben nog niet eens besloten wat we met het huis gaan doen.’

‘In ieder geval wordt het iets wat met opvang te maken heeft, dus daar krijgen we het druk genoeg mee. Trouwens, ik kan makkelijk een eigen praktijk starten daar, ruimte genoeg,’ bedacht Wilma.

‘Wat bedoel je met “we”? Ik ben echt niet van plan om onmiddellijk mijn ontslag in te dienen. Over een afzienbare tijd ga ik met pensioen, dat zet ik niet zomaar op het spel.’

Wilma lachte hem hartelijk uit. ‘Dat duurt nog minstens dertien jaar. Heb je gezien wat voor geldbedrag er bij die erfenis hoort? We hebben dat pensioen helemaal niet meer nodig.’